

(Sahne boştur. Mecnun ağır adımlarla sahenin ortasına kadar gelip durur)

Mecnun – Anlatacaklarım gerçek. Tek bir kelime katmayacağım kendimden. Bilin ki eksikler olursa hepsi benden. Bir mahallede doğdum hepinizin yaşayıp bildiklerinden. Fakat doğru... yanılıyor olabilirim. Bazılarınız iyi, bazılarınız kötü mahallelerde doğdu benden. Hiçbir şeyin eksik, hiçbir şeyin fazla olmadığı bir yerd. Öyle demek daha doğru belki. Basit bir işi vardı babamın. Annem çalışmış önceden. Ne yaptığını sormadım, bir gün laf arasında söylediler. Çocukluğum mahalle arasında geçti, arkadaşlar ve komşular. Her şey sonsuza kadar öylece kalacakmış gibi hissedilen zamanlar. Kalmadı... yanlış anlamayın sakın beni. Acı dolu hikayeler anlatmayacağım size. Sadece zamanın var olduğunu unuttuğum zamanlardı ve bitti. Olup biten her şeyi anlatmayacağım size zaten. Olabildiğince mutlu oldum ve olabildiğince mutsuz. Elimden kayıp gidene kadar sahip olduğumu sandığım şeyler de oldu, günler boyu hayal kurup elde edemediklerim de. Dünyadan kendi payıma düşen kadarını aldım. Ne eksik, ne de fazla. Başka şeyler anlatmak için geldim ben oysa. Kelimeler gelince art arda konu gidiverdi başka tarafa. O halde devam edeyim sözlerime sizi sıkmadan. Bu kez bir an bile konudan sapmadan. Leyla ile Mecnun'u bilir misiniz? Hikayesi gelmiştir çoğunuzun aklına. Fuzuli'nin yazdığı mesneviyi kast ettim ben oysa. Şöyle başlar orada üstat:

Ya Rab belâ-yı aşk ile kıl âşinâ beni
Bir dem belâ-yı aşkdan etme cüdâ beni

(Sahneye bir bank getirilir)

Mecnun – Aylardan Mayıs'tı. İnsanlar pürneşe, sokaklar kalabalıktı. Evimizin önünde dar bir sokak. Köşeyi dönünce sahile doğru inen yokuş. Hiçbir sebep yokken, evde öylece yatıyorken dışarı çıkmak geldi içimden. Ben kader diyeyim, siz ne isterseniz. Bizim sokaktan köşeyi dönünce denize inersiniz. İçimde belli belirsiz bir merak, yürüdüm yokuştan aşağı sağa sola bakarak. Küçük bir park karşılarız sizi yolun sonunda. Ağaçlarında kuşlar, altlarında koşturan çocuklar sağdan sola. Ne güzel bir gündü.

(Leyla sahneye girer ve banka oturur. Mecnun bir süre Leyla'ya bakar)

Mecnun – Sonra onu gördüm. Sesler kesildi. Sanki herkes bir şey olmasını bekledi. Hissettiklerimi anlatmak isterdim. Öğrenmek hakkınız. Fakat kelimeler kifayetsizdi o an bana inanınız. Siz ne yapardınız bilmiyorum. Ben de bilmiyordum. Pervane ateşi görünce bir şey düşünür mü?

(Mecnun Leyla'nın yanına gider)

Mecnun – Merhaba, oturmamın bir sakıncası var mı?

Leyla – Merhaba, elbette yok buyurun.

(Bir süre sessizce otururlar. Mecnun yerinden kalkıp tekrar sahne ortasına gelir)

Mecnun – Afilli cümleler, güzel kelimeler beklemiştinizdir bu konuşmanın üstüne. Öyle hayal eder insan. Ya da kendi hariç herkesin bunu becerebildiğini. Hayaller güzeldir. Ben de o gün burada otururken bir sürü şey geçirdim zihnimden. Her biri birbirinden güzeldiler. Oysa pervane ateşe yanmak için gelir, ateşi onu yakması için ikna etmeye değil.

(Mecnun tekrar Leyla'nın yanına oturur)

Leyla – Bir ara artık havalar ısınmayacak diye düşünmeye başlamıştım.

Mecnun – Bugün çok güzel.

Leyla – Burada mı oturuyorsunuz?

Mecnun – Evet... şurada yukarıda. Birkaç sokak geride desem daha doğru. Peki siz?

Leyla – Yeni taşındık. Babamın tayini çıktı buraya. İleride... şimdi adını unuttum sokağın. Büyükçe bir market var evin karşısında.

Mecnun – Umut Sokak

Leyla – Evet orası. Bu arada ben Leyla.

Mecnun – Memnun oldum, ben de Mecnun. Yakın sayılırız, bahsettiğiniz marketin önünden bu tarafa doğru yürürseniz on beş, yirmi dakika da bizim evin önündesiniz. O zaman hoş geldiniz.

Leyla – Hoş bulduk. Yeni bir yere taşınmak oldukça zormuş. Geldiğimizden beri evi yerleştirmekle uğraşıyoruz. Ne bitmez işmiş Allah'ım. Tabi bir de kimseyi tanımamanın verdiği ayrı bir sıkıntı var. Sürekli annemle dışarı çıkmaktan sıkıldım. Çıkıp bir hava alayım dedim en sonunda.

Mecnun – İyi yapmışsınız. Güzeldir buralar. Yalnızlık zordur sanırım.

Leyla – Artık seni tanıdığıma göre yalnız sayılmam değil mi?

Mecnun – Doğru... Ben sadece genel olarak... Yani yeni bir yere gelince

Leyla – Anladım merak etme, takılıyorum sadece. Yalnız fark ettin mi bilmiyorum Leyla ile Mecnun olarak aynı bankta oturuyoruz.

Mecnun – İlk anda fark ettim. Fakat söylemedim, tuhaf olur gibi geldi.

Leyla – Neden tuhaf olsun ki... bence ilginç bir tesadüf.

Mecnun – Öyle galiba.

Leyla – Öyle öyle... Bu arada benim artık gitmem lazım. Yeterince aylıklık ettim, gidip biraz anneme yardım edeyim. Tanıştığımızıza memnun oldum.

Mecnun – Ben de... kolay gelsin. Yine görüşürüz umarım. Ben telefon numaramı vereyim istersen ararsın. Bir gün mahalledeki diğer arkadaşlarla da tanıştırayım seni.

Leyla – Çok sevindiririm.

(Mecnun telefon numarasını Leyla'ya verir. Leyla sahneden ayrılır. Mecnun bir süre bankta oturup Leyla'nın arkasından bakar)

Mecnun – O giderken yanında beni de götürdü bilmeden. Kelimeler... Leyla geldiğinde her zaman beni terk ettiler. Size anlatacağım demiştim, anlatacağım merak etmeyiniz. Sadece zihnimi toparlamam için bana biraz izin veriniz. Güneşe baktığınızda kalır mı geride bir cisim. Heyhat kalmadı ne ben ne de başka bir isim. Onu görmenin ardından geçen her saniye zihnimde yüzü, kulağında kelamı vardı. Ne o an, ne de ondan sonra benden geriye bir şey kalmadı. Daha şuradan; ilerideki otoparkı görüyor musunuz... orada arabaların arasında kaybolduğu andan itibaren özlemeye başladım. Tam o an kısa, belli belirsiz bir bakış attı bana. O bakışı hiç unutmadım. Sizin için önemsiz olabilir. O günden sonra olacak her şey de hep o anı düşündüm. Dönüp bana baktı. Bana...

(Sessizlik)

(Sahneye bir masa ve iki sandalye getirilir)

Mecnun – Ardından geçen her gün, saat, dakika ve saniye beni aramasını bekledim. Beklemek en zoru. Her gün parka gittim, Leyla'nın evinin olduğu sokaktan geçtim. Bir umut... onu görmenin umudu. Benimle konuşması önemli değildi sadece görsem olurdu. Bekledim... Çalan her telefonda kalbim yerinden çıkacak gibi olurdu. Belki biri dikkatle baksa göğüs kafesimden bile belli olurdu. Tam olarak altı gün sonra... aylar gibi gelen altı gün sonra bir sabah aradı. Sesi susuz kalmış çöle yağan yağmur gibi. Çiçekler açtı o konuşurken, dereler çağladı. Bereket dolu yağmur bulutları geldi yine uzaktan. İşler yoluna girmiş. Her şey yerli yerine yerleşmiş. Mecnun'u arayayım da bir şeyler yapalım demiş. Oturalım dedim bir yerlerde. Bir şeyler içeriz. Ah umut... insanın en büyük zehri. Orada bir şeyi var ediyor. İnanıyorsunuz var olduğuna. Hayal ettiriyor size. Azar azar veriyor zehrini içinize. Hazırlanıp çıktım evden Leyla ile buluşmak için kafede.

(Gidip sandalyelerden birine oturur)

Mecnun – Onu gelirken görebilmek için kapıya dönük oturdum. İnsanlar vardı oturan. Sevgililer, arkadaşlar. Hepsi kendi sohbetlerine dalmışlar. Heyecanıma engel olmaya çalıştım. Sanki becerebilirmişim gibi. Onunla ilk buluşmam düşünsenize. İlk... bundan sonra olacakların ilki. Olacağını umduklarımın... Sonra cadde üzerindeki kalabalığın arasından onu gördüm. Geliyordu!

(Leyla yürüyerek sahneye girer)

Mecnun – Onun kadar güzel bir şey olmamıştı hayatımda. Şunu biliyorum, ondan sonra da olmayacaktı.

(Mecnun ayağa kalkıp onu karşılar)

Leyla – Merhaba, çok bekletmedim umarım.

Mecnun – Yeni geldim sayılır. Nasılsın? İşleri bitirdiniz sonunda ha...

Leyla – İyiyim, aslına bakarsan gayet iyiyim. Evet yaa... sonunda bitirmeyi başardık. Sen neler yaptın?

Mecnun – Değişik bir şey yaptığım söylenemez. O gün bahsetmeyi unuttum. İş bakıyorum bir yandan. Okul bitti bu yıl.

Leyla – Ben geçen yıl bitirdim ama iş konusu büyük bir sıkıntı. Burada bir şeyler bulacağımı ümit ediyorum. Öğrenciyken ne kadar huzurluymuşuz meğer, değil mi? İnsan sonradan farkına varıyor. Şimdi sudan çıkmış balık gibiyim.

Mecnun – Gerçek hayata geçişin ilk aşaması bu galiba. Sonrasında daha çok zorlanmayız inşallah.

Leyla – Ben de öyle umuyorum.

(Mecnun ayağa kalkar)

Mecnun – Gülüşünü gördünüz mü? Güneş gibi aydınlandı her taraf. Ya konuşurken parmaklarını oynatışını? Arada bir kalkan kaşını? İçimden ona doğru akan nehirleri gördünüz mü? Burada şu lanet olası sandalyede otururken saçma sapan şeylerden bahsederken içimde büyüyen aşkı peki? Onu benim gördüğüm gibi göremezsiniz... Ah keşke bir an vasıl olsaydınız makamıma. İçimdeki susuzluk ona bakarken büyüdü. Dilime başka, kalbime başka kelimeler üşüşürdü.

(Mecnun tekrar sandalyeye oturur)

Leyla – Hani beni insanlarla tanıştıracaktın?

Mecnun – Evet ama... Doğrusu bugün öyle bir şey aklıma gelmedi.

Leyla – Sadece takılıyorum Mecnun. Neden her dediğim şeye böyle uzun uzun açıklama yapmak zorunda hissediyorsun?

Mecnun – Ne bileyim. Sadece durumu anlatmak için... ama sen de çok ciddi görünüyordun ne yapabilirim.

Leyla – Artık bana alışmaya başlasan iyi olur. Ne zaman şaka yaptığımı, ne zaman ciddi olduğumu ayırt edebilmelisin. Her seferinde böyle açıklama getiremem ki, değil mi ama?

Mecnun – Elimden geleni yaparım, söz. Fakat sen de bana bir süre vermelisin. Öyle hemencecik birini tanıyamazsın ki, değil mi ama?

Leyla – Olsun sen beni anlamalısın. Öyle karar verdim.

Mecnun – Elimden gelenin en iyisini yapacağım, söz.

(Mecnun sandalyeden kalkar. Leyla sahneyi terk eder)

Mecnun – Kim size söyler böyle bir şeyi: Beni anlamalısın. Kim anlaşılacak ister? Haksız mıydım kurduğum hayallerde siz söyleyin. Eğer haksızsam sözlerinizi esirgemeyin. Anlamadığınızı bilemez, bilemediğinizi sevemezsiniz. Siz söyleyin Allah aşkına eğer yanılıyor isem. Sözleriniz incitir belki beni. Fakat doğruyu görmeyi sağlar elbet. Gerçi çok geç her şey için. Siz en iyisi fikrinizi sadece zihninizden geçirin. O gün daha bir çok şey konuştuk. Aklımda kalan en önemli an buydu ama. Dolaştık sonra bir süre. Güneş battı önümüzde. Gözlerinde ışıklar ay tepemizde. Dünyanın en güzel kokusu üzerinde. Anlaşılacak istedi. Zihnim hiçbir zaman o günkü kadar açık olmadı. Her kelimesini, mimiğini, hareketini ezberledim. İçimde ona karşı büyüyen özlemimi engelledim. Güzel olacaktı her şey. Güzel olacaktı... Evine bıraktım. Binanın kapısı demir bir kapı. Yeşil, arkası buzlu camlı. Hiçbir

zaman o kadar mutlu olmadım. Eve gitmeye elvermedi gönlüm. Sokaklarda dolaşım. Güzel olacaktı her şey... Güzel olacaktı. Gece şiirler okudum, şiirler yazdım. Hayaller kurdum uyku yerine. Güneşten önce umut doğmuştu geceme. İstedğim kelimeleri söylememiştim ona. Yine... suçlamayın beni. Siz başarırdınız belki. Ben yapamadım... yapamazdım. Toprak yağmurun yağmasını ister. İstemez mi elbet... Fakat yağmur ancak istediği zaman yağar. Ben yağmuru yağdırtamazdım. İçimden geçen duygu sellerini ona fısıldayamazdım. Anlamaktı benim makamım. Anlatmak değil.

(Mecnun bir süre sessizce durur)

Mecnun – Biraz müsaade edin, zihnimi toparlayayım. Biraz düşüneyim ki hiçbir şeyi atlamayayım.

(Sessizlik)

(Sahneye bir masa ve iki sandalye getirilir)

Mecnun – Ah evet... o günden sonra birkaç kez daha buluştuk. Arkadaşlarımla tanıştırdım Leyla'yı. Onun yanında geçirdiğim her bir saniye daha çok bağlandım. Görünmez ipler, demir zincirler örüldü. Gülümsediğinde güneş açardı. İster gece ister gündüz... Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Sessiz bir aşkın içinde debelenip dururken artık buna bir nihayet vermeye kararlıyım. İlk iş görüşmeme gidip, kabul edildiğimi öğrendiğimde artık vakit geldi demiştim. Artık vakit gelmişti... fakat gelen benim beklediğim değildi. Leyla'yı arayıp müjdeyi verdiğimde çok sevindi. Sonra kelimeleri arasında bir sessizlik belirdi. Bir şey söylemek istediği belliydi. O daha bir şey demeden, "Söyle" dedim, "Bir şey var". Sessizlik... Umut insanı zehirler. O sessizlikte zihnimde ne hayaller belirdiler. "Yüz yüze konuşmalıyız" dedi sesi heyecanlı. Kalbim yerinden çıkacak gibi "Peki" dedim, "O halde hemen buluşmalı"

(Leyla sahneye gidip sandalyelerden birine oturur)

Mecnun – Gâmım pinhan tutardım ben dediler yâre kıl rûşen
Desem ol bî-vefâ bilmem inanır mı inanmaz mı

(Mecnun, Leyla'nın karşısına oturur)

Mecnun – Sesin iyi gelmese kötü bir şey oldu diye düşünecektim.

Leyla – Yok yok... gayet iyiyim. Anlat bakalım şimdi şu işin tamamını, benden bahsetmeye çalışıp kısaca kestirip atamazsın. Nasıl oldu? Ne zaman başlıyorsun?

Mecnun – Aynen anlattığım gibi, daha fazlası yok ki. Olsa anlatırım zaten, duracak mıyım? Daha önce söylemiştim sanırım sana bu şirkete başvurduğumu.

Leyla – Evet, anlatmıştın ama pek umudun yoktu.

Mecnun – Eh büyük bir firma. İlk kez iş başvurusu yapan birini kabul etmezler diye düşündüm. Fakat gördüğün gibi yanılmışım. Sen beni konuşturmayı bırakıp şu anlatacağın şeyi bir anlat bakalım hele.

Leyla – Anlatacağım merak etme. Sevineceğinden eminim.

(Mecnun oturduğu yerden kalkar)

Mecnun – Bir an... sadece bir an konuş dedi kalbim. Ondan önce söyle söylenecek olanı. Artık bu eziyet bir son bulmalı. Sonra bilmediğim ve hiç duymadığım bir ses fısıldadı derinlerden. Bekle...! Yeterince beklememişim gibi. Fakat bekledim. Zavallı aşkımın tabutuna o gün bir çivi daha ekledim.

(Mecnun tekrar Leyla'nın karşısına oturur)

Leyla – Sen de bir şey söyleyecekmişsin gibi geliyor bana. Sakın hayır deme, anlarım ben.

Mecnun – Önce senin söyleyeceğini duymak istiyorum. Meraklandırmamasana insanı.

Leyla – Tamam, hazır mısın?

Mecnun – Offf Leyla... hazırım, hadi!

Leyla – Bugün biriyle tanıştım.

Mecnun - ...

Leyla – Bir şey söylemeyecek misin?

Mecnun – Sanırım tanışma ile sınırlı bir şey değil. Yanılıyor muyum?

Leyla – İnanılmaz biri. Aklımı başımdan aldı. Senin başına geldi mi hiç bilmiyorum. Onu ilk gördüğüm an dünyam değişiverdi. Mecnun inanılmazdı. Bak gerçekten, söylerlerdi ama inanmazdım.

Mecnun – Bilmiyorum... hiç başıma gelmedi. Umarım bir gün...

Leyla – Niye durgunlaştığını söyler misin? Merak etme birine aşık oldum diye seni bırakacak değilim herhalde.

Mecnun – Yok yahu ne durgunlaşması. Böyle aniden söyleyince ne tepki vereceğimi bilemedim sadece. Senin adına sevindim. Platonik bir şey mi?

Leyla – Hiç sanmıyorum. Bakışlarını bir an bile üstümden almadı. Tanıştım diyorum ayrıca, öyle uzaktan uzağa bir şey değil. Yarın bir şeyler yapacağız. Öyle sordu... “Bir şeyler yapar mıyız?” dedi. Bir şeyler... ya içim içime sığıyor, inan.

Mecnun – Anladım.

Leyla – Anladım mı? Bu kadar mı yani? İnsan biraz sevinir, aşk olsun. Ben de ne hayallerle gelmişim.

Mecnun – Sevindim... sadece biraz ani oldu hepsi o.

Leyla – Ayrıca şu an erken biliyorum ama seni de tanıştıracam. Bana fikrini söylemelisin.

Mecnun – Nasıl yani? Ne gerek var ki böyle bir şeye?

Leyla – Ne yapacağım, buradaki en iyi arkadaşımı hoşlandığım adamdan mı gizleyeceğim? Hem sen anlarsın. Belki yanlış bir karar veriyordumdur. Somurtmayı keser misin artık.

Mecnun – Somurtmuyorum yahu

Leyla – Hadi bir şeyler söyle de içelim. Anlatacaklarım var daha. Somurtmuyormuş, tanımıyorum seni sanki.

(Mecnun sandalyeden kalkar)

Mecnun – O gün öldüm ama kimse görmedi. Parlayan güneş söndü, hazan oldu ama kimse bilmedi. Kelimeler birer ok gibi gelip kalbimi deldi. Kelimeler olsaydı keşke bir tek. Gözlerini gördüm Leyla'nın. İçimde sönen güneşin ışıkları vardı orada. Kendime doğmasını beklerken uzaktan izlediğim. Söylediğini duydunuz mu? Bu kadar mı dedi. Eminim başka şeyler söylememi bekledi. Siz söyleyin ölürken ne der insan? Kelimeler yuvarlanıp giderken ağzımdan, kalbim yarıldı ortadan. Dedim ya size az önce, o gün öldüm ama görmedi. Leylasız Mecnun ıssız çölde birinin cesedini bulmasını bekledi. Ardından günler geçti. Her biri birbirinden karanlık. Bir yandan yeni iş. Sevmiştim iş yerimi artık ne kadar olursa. Keşke içimdeki boşluk geldiği gibi yok olsa. Leyla'yı aramadım... daha doğrusu arayamadım. Ne diyecektim Allah aşkına! Bir şey söylemezdim, soramazdım. Onun gözlerinin içine bakıp benim olmayan parıltıyla yok olamazdım. Günler geçti, geçmesi gerektiği kadar. Kimsesiz sevdamin yalnızlığını bekledim. Bitmeyen gecelerde karanlığın içindeki gölgelerde Leyla'yı gözledim. Haftalar geçti belki de aylar. İnanın bilmiyorum. O günü unutabilmek için neler vermezdim. Bir türkü vardır, ben ağlamazdım ama beni ağlatan yarıdır der. Öyledir... Neden sonra bir gün Leyla aradı. Sesindeki mutluluk kalbimdeki yarayı tekrar dağladı. “Buluşalım” dedi, “Sana bir sürprizim var”. Hakimin idam vereceğini bilen mahkumun celseye katılması gibi kabul ettim. O söylemeden ne olacağını biliyordum. Bazılarınız tahmin etmiştir belki. Bir sonbahar gününde, öğleden sonra işten çıkıp buluşacağımız yere gittim. İçime giren bu şey... bu hastalık... bu illet... bu aşk... itiraz edemiyordum. Zihnim koşup gitmemi söyledi. Kalbim Leyla'yı görmeyi bekledi. Acımayın bana. Bu acınacak bir şey değil dostlar. Merhametinize ihtiyacım olduğu için gelmedim. Sadece anlaşılmağ istedim.

Dermân arardım derdime derdim bana dermân imiş,
Bürhân sorardım aslıma aslım bana bürhân imiş.

(Sahneye bir masa ve üç sandalye getirilir. Mecnun sandalyelerden birine oturur. Kısa süre sonra Leyla ve Cengiz sahneye gelir. Mecnun ayağa kalkar)

Leyla – Erken gelmişsin. Bekletmedik umarım.

Mecnun – Yo yoo... Biliyorsun adetimdir, erken gelirim.

Leyla – Doğru söylüyorsun. Bu arada Cengiz Mecnun, Mecnun Cengiz.

Cengiz – Memnun oldum, Leyla sizden çok bahsetti.

Mecnun – Ben de öyle. Oturalım isterseniz, böyle ayakta...

Leyla – Doğru söylüyorsun.

Cengiz - Bir şeyler içelim. Garson! Sağır mı bu yahu... Garson!

Leyla – Gelirler Şimdi. Bağırmana gerek yok tatlım. Mecnun bil bakalım bu arada ne oldu?

Mecnun – Tahmin etmesi zor değil.

Leyla – Allah Allah... neymiş bakalım, söyle o zaman.

Cengiz – Garson!

Mecnun – Senin söylemeni tercih ederim.

Leyla – Yine bir suratsızsın sen bugün. Bu halini de hiÇ sevmiyorum. Tamam söyleyeceğim nk seninle uđraŐacak halim yok. Cengiz’le çıkmaya baŐladık ve her Şey harika gidiyor. Değil mi aŐkım?

Cengiz – Yani... genel olarak iyi diyelim.

Leyla – Aman bu da pek bir havalıdır. Senin yanında diye böyle yapıyor. Telefonda söylemek istemedim, hem tańıŐmıŐ da oldunuz böylece.

Mecnun – Hayırlı olsun demeliyim sanırım. Umarım mutlu olursunuz.

Cengiz – Garson!

Leyla – Yahu gelirler. Biraz sa...

Cengiz – Sana kalsa her Şey bekleyince olacak zaten. İki dakika susup karıŐmazsan halledeceğim.

Leyla – Tamam tamam... bir Şey demedim. Sen nasılsın bu arada Mecnun, sormayı unuttum. İŞler nasıl?

Mecnun – İyi valla nasıl olsun. Epeyce alıştım, biraz yoğun ama sevdim. Arkadaşlar da iyi. Gelip gidiyorum işte.

(Garson gelir)

Cengiz – Sağır mısınız kardeŐim siz! Yarım saattir bağırıyorum Şurada.

Garson – Kusura bakmayın, biraz yoğunluk var da.

Cengiz – Her neyse... bize  ay.

Mecnun – Ben bir Şey içmeyeceğim, teŐekkür ederim.

Cengiz – Pekala... iki çay o zaman.

Leyla – Benimki kahve olsun. ay içmek istemiyorum.

Cengiz – Tamam her neyse... Biraz acele edin. Yarım saat de çayları beklemeyelim.

Garson – Tabi ki...

Leyla – ocuklar yoğun olmasa gelirler zaten. Çok acele ediyorsun.

Cengiz – Herkes işini düzgün yapacak. Bir de şu sersemli savunma bana.

Mecnun – Sen ne yapıyorsun Cengiz, konuşmaya fırsat bulamadık.

Cengiz – Kendi işimdeyim. Daha doğrusu babamın şirketi. Birkaç alanda faaliyet gösteriyoruz. Pek boş vaktim olmuyor. İnsanları idare etmek zor iş.

Mecnun – Doğrudur... fakat bazen zamana ihtiyaçları olabiliyor. Neticede robot değiller.

Cengiz – Sizin için uzak konular bunlar. Merhametsiz geldiğini biliyorum ama insanları kontrol etmenin başka bir yolu yok. Koyunlar gibiler, bir çobana ihtiyaçları var.

Leyla – Bizimki felsefe yapmaya başladı yine.

Mecnun – Belki de haklıdır... dediği gibi, bilmediğimiz konular.

Cengiz – İnanın öyle. Dışarıdan bakınca tuhaf geldiğinin farkındayım. Bu arada bana müsaade lavaboya kadar gidip geleceğim.

(Cengiz masadan kalkar)

Leyla – Eeee...?

Mecnun – Eeee... ne?

Leyla – Hadi ama Mecnun, ne demek istediğimi biliyorsun. Sevdin mi Cengiz'i? Biliyorum biraz sert görünüyor ama inan öyle değil. Pamuk gibi bir yüreği var aslında.

Mecnun – Pek belli olmuyor hakikaten.

Leyla – Zamanla daha çok seveceksin bak görürsün.

Mecnun – Benim sevip sevmememin ne önemi var Leyla? Benim sevgilim değil ki.

Leyla – Ama benim arkadaşımın

(Mecnun masadan kalkar)

Mecnun – Hala hayatta mıyım? Nasıl oluyor da ölmüyorum, duyduklarımdan. Nasıl sevebilirsin böyle bir insanı Leyla diye nasıl sordum kendime. Göremediğim bir şey vardır hakikaten derinlerde. Leyla'yı benim gözlerimden görmediği aşıkardı. Görse öyle konuşmazdı. O kadar çok şeye hakim olmaya çalıştım ki o gün. Öfkeme, kıskançlığıma, nefretime, aşkıma, özlemime... o kadar çoktular ki. Yapabileceğim ne vardı başka. Kendime hakim olmak tek sermaye. Beklenmediği tren istasyonlarında umutla camdan bakan gözler benim gözlerim. Boğulurken derinlerde son bir umutla suyun üstüne uzanan eller benim ellerim. İdama giden mahkumun son kez geriye bakıp hatırlanacağını uman yüzü benim yüzüm. Tek başına esiri olduğum sevdanın derinlerinde susarak orada bulundum. Yalan söyleyemem size derinlerde bir yerlerde hep saklıydı umudum. Biraz daha oturduk. Ne kadar sürmesi gerekirse o kadar sürdü işte. Anlamaya çalışmak istemedim ama Leyla'yı anladım. Fakat öyle korkunçtu ki kendime bile söyleyemedim, sakladım. Müsaade isteyip kalktım sonra. Yorgunum dedim, yorgundum. Gerçekten yorgundum. Kimsenin olmadığı kadar hem de. Dönüp arkamı giderken

yaşamayı hayal ettiğim hayatı geride bıraktım. Küçük bir kahkaha sesi kalabalığın arasından. Onun gül dudakları arasından çıkan bir kahkaha. Bana ait olmayan, benim için olmayan, benim için olmayacak neşe dolu bir kahkaha. Hiç öyle gülmemişti yanımda... hiç. Sonraki günlerde ne oldu inanın pek bilmiyorum. Sadece geçtiler. Düşündüm... düşünmekten yorulana kadar. Uyku gelmedi bir yerlerde esirmiş gibi. Düşündüm... Sahipsiz aşkın içinde tek başıma. Bir akşam üstü duvarlar yürürken üstüme dışarı attım kendimi. Ayaklarım sokaklarda ilerledi. Yalnızlığım her köşede beni bekledi. Sahilde bir yer buldum kendime küçük ve sade.

(Sahneye iki masa getirilir. Mecnun birisine oturur. Kısa süre sonra Cengiz ve yanında bir kadın sahneye girerler. Birbirlerine sarılmışlardır)

Cengiz – Oturalım şöyle, bir şeyler içeriz.

Kadın – Tamam

(Diğer masaya otururlar. Cengiz kadının kulağına bir şeyler söyler gülüşürler. Mecnun diğer masadan onları izlemektedir. Bu bir süre devam eder ve Cengiz masadan kalkıp içeri doğru giderken Mecnun'u fark eder. Şaşırır)

Cengiz – Mecnun... selam.

Mecnun – Selam

Cengiz – Burada olduğunu fark etmemiştim. Biz... şey bir arkadaşımınla oturmaya gelmiştim.

Mecnun – Evet fark ettim.

Cengiz – Çok inandırıcı olmadı sanırım.

Mecnun - ...

Cengiz – Bak, yalan söyleyecek değilim. İkimiz de erkeğiz, neyin ne olduğunu biliyoruz. Sadece biraz gönül eğlendiriyordum hepsi o.

Mecnun – Bunu anlayabileceğimi sanmıyorum. Fakat öyle diyorsan...

Cengiz – Aramızda kalacağımı düşünüyorum. Yanılmıyorum değil mi?

(Kadın masasından kalkarak yanlarına gelir)

Kadın – Cengiz bana gidiyorum deyip burada sohbete dalmışsın. Arkadaşın mı?

Cengiz – Tanıdığım diyelim. Sen yerine geç geliyorum.

Kadın – Tanıştırmayacak mısın bizi?

Cengiz – Tanışıp ne yapacaksın! Sen geç, geliyorum.

Mecnun – Sanırım Cengiz haklı. Tanışmamızın bir anlamı yok.

Kadın – Aman iyi be! Hemen geliyorsan gel, yoksa kalkacağım.

(Kadın masaya döner)

Cengiz – Kafası çalışmaz ama vücudu iyi gördüğün gibi.

Mecnun – Benim kalkmam lazım, kusura bakmazsan. Halletmem gereken bir iki iş var.

Cengiz – Mecnun! Soruma yanıt vermedin.

Mecnun – Hangi soru?

Cengiz – Leyla...

Mecnun – Doğrusu sen söylemesen de böyle bir şeyi ona yetiştirecek değilim. Sadece ona layık olduğu gibi davranmanı isterdim. Fakat görüyorum ki bu pek umurunda değil. Ümit ederim böyle bir hatadan tez zamanda dönersin. Selametle...

Cengiz – Anlayacağımı sanmıştım ama... neyse eyvallah. Tavsiyeye ihtiyacım olduğunda yanına gelirim.

(Mecnun sahnenin önüne doğru gelir)

Mecnun – . Dost bî-pervâ felek bî-rahm ü devran bî-sükûn
Derd çoh hem-derd yoh düşmen kavî tâli' zebûn

Aramızda kalacakmış... Gidip ne diyecektim? Söylesenize bana, ne söyleyecektim! Sevgilini bir kadınla gördüm. İnkâr ettiğinde ne diyecektim peki? Bilmiyorum işte... zaten söyleyemezdim. Aslında düşündüm. Düşünmedim desem yalan olur. Çok düşündüm. Onunla ilgili her şeyi düşündüğüm gibi. Sonra sustum. Her zaman sustuğum gibi. Bir tiyatro oyununu izliyordum. Benden hariç, benimle ilgili. Benim oynamadığım, beni oynatan. Karmakarışıkta artık her şey. Bir iki hafta sonra nişanlandığı haberi geldi. Daha doğrusu haberi yine kendi verdi. Çalışmayacakmış, öyle istemiş Cengiz. Gözlerinde hala o parıltı. Oturup sessizce dinledim yine. Mutluluklar diledim her ikisine. Sonra yine kalkıp masadan döndüm evime. Söylenecek çok şey vardır belki, bilmiyorum. Siz olsaydınız benim yerimde. Sadece iş olmuştu hayatım. Tekdüze, basit ve sıkıcı. Birkaç ay sonra bir davetiye ile çıkageldi Leyla. Düşünleri olacakmış. Orada benim de olmam her şeyi daha güzel kılacakmış. “Geleceğim” dedim ama gidemedim. Yeterince acıtırken canımı her şey bir de gözlerimle görmek istemedim. Vakit akıp giderken öylece, sessiz. Bir köşede bekleyip her şey bitsin istedim. Ne kadar vakit geçti emin değilim. İçimde küllenmeyen bir yara. Biter diye bekledim gelen baharda. Leyla’dan ne bir ses ne bir seda. Acıması bir avuntudur belki, öyle düşünebilirsiniz. Fakat mutludur diye düşündüm. Bir gün telefonum çaldı. Arayan Leyla’ydı. Yeterince aman geçmişti belli ki. Hal hatır, bilindik birkaç kelime. Ardından “Seni görmem lazım” dedi, “Anlatacaklarım var”. Ve böylece buluştuk...

(Leyla sahneye girip masaya oturur. Mecnun karşısına geçer)

Leyla – Uzun zamandır görüşmeyince seni ne kadar özlediğimi unutmuşum. Hadi neyse, düğüne gelmemeni falan da affettim.

Mecnun – Son anda alakasız bir iş çıkınca. Üstünden çok geçti zaten boş ver. Mutsuz görünüyorsun. Yoksa yanılıyor muyum?

Leyla – Benimle alakalı hiçbir şeyde yanıldığını görmedim. Evet Mecnun, hakikaten çok mutsuzum.

Mecnun – Ne olduğunu anlatırsan. Belki bir çare bulabiliriz.

Leyla – Bu aşk beni öldürüyor Mecnun. Cengiz... bir türlü ona ulaşamıyorum. Aramızda görünmeyen bir duvar var sanki. Ona yaklaşmaya çalıştıkça her seferinde o duvara tosluyorum. Eskiden yoktu sanki böyle bir şey ya da vardı ben fark etmiyordum.

Mecnun – Buna ne diyebileceğimi inan bilmiyorum. Yani... bilmiyorum ki konuşsan?

Leyla – Onunla konuşamıyorum ki. Çoğu zaman iş seyahatlerinde, görüştüğümüzde de pek konuşmuyor. Belki sen bir erkek olarak...

Mecnun – Benim konuşmamı mı istiyorsun? Anlamadım...

Leyla – Evet... ne bileyim, belki...

Mecnun – Cengiz'i tanımıyorum Leyla. Aklına gelen şeyin işe yarama ihtimalini geç, faydadan çok zararı olur.

Leyla – Öyle çaresizim ki Mecnun. Bir şeyler yapmak istiyorum, eskisi gibi olmak istiyorum. Tek başıma bir aşkı yaşıyormuşum gibi. Koskoca evde geceler boyu oturup düşünüyorum. Aklıma son çare sen geldin.

Mecnun – Üstüne düşmemelisin belki de. Kendi haline bıraksan zamanla düzelebilir her şey. Neticede artık evlisiniz, bazı şeylerin eskisi gibi olmasını bekleyemezsin.

Leyla – Kafam çok karışık. Eskiden böyle bir şey var mıydı, yoksa ben kendi kendime mi kurdum artık emin olamıyorum.

Mecnun – Buna da bir tek sen cevap verebilirsin. Yanlış anlamazsan bir şey söyleyeceğim.

Leyla – Neden yanlış anlayayım ki? Söyle lütfen.

Mecnun – Var olan şey seni mutsuz ediyorsa neden ayrılmayı düşünmüyorsun? Kendi kendine zarar vermekten iyidir.

Leyla – Onsuz yaşayamam... yok, belki yaşarım ama sadece yaşarım. Bir ot gibi. Ondan uzak kalamam Mecnun. Haftalar boyunca hiçbir şey yapmasa bile tek bir güzel söz veya bakışıyla olan biten ne varsa unutuveriyorum. Nasıl anlatayım sana bilemiyorum. Aşık olmuşundur sen de belki, anlarsın.

Mecnun – Anlıyorum... inan her şeyi anlıyorum. Ve bu beni de öldürüyor.

Leyla – Anlamadım ne demek istediğini.

Mecnun – Boş ver... Sadece laf benimki işte. Sadece laf...

Leyla – Mutlu olmak istiyorum Mecnun. Ve onunla mutlu olmak istiyorum.

Mecnun – Haklısın...

(Mecnun masadan kalkıp sahnenin önüne doğru gelir)

Mecnun – Yitirdim Leylâyı ben bir Mecnûnum
Yıllar var terk etmez âh' u zâr beni

Onu kaybetmiştim zaten. Ellerimin arasından uçup uzak ellere gitmişti. Fakat vardı, bir yerlerdeydi. İşte bu benim tek tesellimdi. O gün yokluğa doğru kanat açtığımı gördüm. Ateşe doğru uçan pervaneler gibi. İstese de ateşten uzak kalamayacağını biliyordum. Elinizde değil... inanın bana değil. Hepsi şurada, kaburgalarınızın altındaki şu küçücük et parçasında. Sizi, zihninizi, her şeyinizi ele geçiriyor. Yok olmaya doğru açarken kanatlarınızı ne varsa bildiğiniz siliniyor. Leyla gözlerimin önünde yok oluyor. Ne gözlerinde bir parıltı, ne yüzünde bir tebessüm. Vardı önceden bir yerlerde. Elimdeki tek tesellim yoktu artık. Leyla bir yerlerde var değil, bir yerlerde yok oluyormuş meğer. Benim gibi... karanlık bir tünelde döndüğü her köşede ışığı bekleyerek. Acı olan şu ki o ışık hiç gelmeyecek. Bunu kendime itiraf ettim. Şehir sessizliğe gömülmüş, uykusuz bir gece. Kimse duymadan fısıldadım öylece. Kalbim açıp kanatlarını Leyla'ya uçarken orada bekleyen kimsenin olmadığını söyledim. Onu görmeyi bırakın, her düşündüğümde ilk anmış gibi hissederken hala. Zor oldu doğrusu. Size ne kadar zor olduğunu anlatacak değilim. Fakat Leyla... o yapamaz. Nedenini sormayın bana biliyorum. Bir teselliye tutunmuştum söyledim size. Leyla vardı. İyi de Leyla? Yok oluyor ve hiçbir şey yapamıyorum. Karmakarışık anlattım değil mi? Hiçbir şey anlamadınız. Keşke ne yapıp ne düşündüğümü tam olarak anlayabilsem. O gün ayrılırken kısa bir an bana sarıldı. Saçlarındaki o kokuya ömrümü verirdim. Gözünden bir damla yaş aktı. Son kez gözlerime baktı, “Çok mutsuzum Mecnun” dedi. Kelimeler boğazıma düğümlendi. Dönüp arkasını öylece gitti. Saçının kokusuna ömrümü, gözündeki yaşa ruhumu verirdim. Ayrılıp oradan dolaştım sokaklarda. Zihnimde tek soru: Ne yapmalıyım? Leyla var olmalı bir yerlerde. Kanatlarımı açıp ona gitmesem de. Bir şey yapmalıydı ama ne? Acizlik mi bu yaptığım size göre? Muhtemelen öyle gelmiştir bilmiyorum. Söyledim ya, umudumu gömmüştüm karanlık bir gecede. Fakat ona ihtiyacım vardı. Yaşamaya! Günler boyu düşünüp durdum bunu. Bir şey bulmak istedikçe derinleşti kuyu. Yine günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Bu kez her şey farklıydı. Bir cevap bulmaya çalıştıkça ben, Leyla azar azar yok oluyordu. Biliyordum! Bir gün işten eve dönerken tıklım tıklım bir otobüsün içinde. Telefonum çaldı. “Yeni bir eve taşındık” dedi Leyla, “Kocaman, hiç istemedim buraya gelmeyi. Hiç sevmedim. Parti yapacaktınız, tanıdıklar gelecekti. Tanımıyorum çoğunu, lütfen sen de gel. Yalnız kalmayayım o gün. Çok sıkıldım...”. Sesindeki mutsuzluk yaralarken kalbimi, “Peki” dedim, “Geleceğim”. Neşeli bir şeyler bulup güldürmek istedim. Beceremedim...

(Leyla sahneye girer. Mutsuz bir şekilde gökyüzüne bakar. Mecnun ona doğru gider)

Mecnun – Burada tek başına durmamalısın. Hava soğuk.

Leyla – Sıkıldım içeride. Bir sürü insan, ne konuştuklarını bile anlamıyorum. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Kayboldun sen de bir ara?

Mecnun – Eski bir tanıdık, mahalleden. Burada göreceğimi ummazdım. Onunla konuştum bir süre. Bir şey getireyim mi üstüne, üşüyeceksin.

Leyla – Yok, böyle iyiyim. Birazdan içeri geçirim zaten, ne de olsa ev sahibesiyim. Bu koca evde ne yapacağım ben Mecnun? Cengiz yine bir yerlere gidecek. Tek başıma... hiç sevmedim burayı.

Mecnun – Aslında oldukça güzel bir ev. Bahçeyle ilgilenirsin, ne bileyim çıkıp dolaşırın. Etraf güzel nasılsa. Böyle peşin fikirli olma hemen.

Leyla – Güzel değil mi? Bir çok insan can atardı burada yaşamaya. Fakat ben hiç öyle hissetmiyorum, hem de hiç. Burada boğulacağımı biliyorum. Bu sessizlik... sessizliği sevmiyorum.

Sessizlik insanı düşünmeye zorluyor. Düşünmek istemiyorum Mecnun. Düşündükçe daha çok kayboluyorum.

Mecnun – Aynı her şey galiba...

Leyla – Aynı mı? Aynı değil, daha kötü. Ben yokmuşum gibi davranıyor çoğu zaman. Evdeki bir eşya gibiyim. Hep orada olan ama hiç kullanılmayan bir eşya gibi. Hayatında birileri var, biliyorum. İşin kötüsü bunu saklama ihtiyacı bile duymuyor artık.

Mecnun – Nasıl yani, anlamadım! Bir sevgilisi mi var demek istiyorsun?

Leyla – Bir tane mi var emin değilim. Belki iki, belki daha çok. Ben sadece böyle partilerde veya iş toplantılarında taşınan bir çanta gibiyim. Ambalajı güzel ama içi bomboş.

Mecnun – Böyle devam edemezsin Leyla. Böyle devam etmemelisin.

Leyla – Biliyorum... inan biliyorum. Bunu kaç gece kendime söyledim biliyor musun. Yüzlerce kez gitmek için niyetlendim. Her şeyi geride bırakıp yeni bir hayata başlamak için. Fakat Cengiz... onu seviyorum. Bu elimde değil Mecnun, inan değil. Bir hastalık gibi. Berbat, illet bir hastalık. İçimden söküp atamıyorum. Kalbim bir türlü gitmeme izin vermiyor.

Mecnun – Başlarda zor olabilir belki ha... biraz zorlasan kendini. Zamanla alışsın. Zaman her şeyin ilacı diye boşuna demiyorlar.

Leyla – Zaman hiç bir şeyin ilacı değil, sadece katili. Yavaş yavaş ölmek istemiyorum. Eğer yapacaksam birden yapmayı tercih ederim. Belki de en iyi çözüm budur. Varlığımla yokluğum bir şey fark ettirmiyor nasılsa.

Mecnun – Bunu söylememelisin. Ne dersen de ama bunu söyleme.

Leyla – Özür dilerim, saçmalıyorum bazen. Ne dediğimi bilmiyorum. Gidemem işte Mecnun, anla beni. Gidemem...

Mecnun – Anlıyorum...

(Sahnenin diğer tarafından Cengiz bir kadınla beraber girer. Şakalaşıp gülüşüyorlardır. Leyla ve Mecnun sessizce onlara bakar)

Leyla – Söylemiştim, artık saklama gereği bile duymuyor.

Mecnun – Bu... yani görüldüğü gibi olmayabilir.

Leyla – Bu yalanları ben de çok söyledim kendime. Boş ver alıştım artık...

(Cengiz onları fark eder)

Cengiz – Leyla senin burada ne işin var? Misafirleri içeride bırakıp...

Leyla – Hiç... hava almaya çıkmıştım. Senin gibi....

Cengiz – Ne ima ediyorsun. İş konuşuyoruz şurada! Yukarı çık da misafirlerle ilgilen, geliyorum birazdan.

Leyla – İş için fazla neşelisiniz.

Cengiz – Saçma sapan konuşup canımı sıkma gece vakti. Yukarı git, ben de geliyorum.

(Leyla hiçbir şey demeden gider. Mecnun öylece durur)

Cengiz – Mecnun merhaba. Kusura bakma Leyla'nın zırvalamasıyla uğraşınca sana da selam veremedim.

Mecnun – ...

Kadın – Cengiz sıkıldım ben, bir yerlere gidelim.

Cengiz – Nereye gidelim şimdi yahu... Ev misafir dolu. Sen çık, ben daha sonra uğrarım.

Kadın – Hadi ama, sen de gel...

Cengiz – Dur iki dakika... Mecnun görüşürüz.

Mecnun – Görüşürüz.

Kadın – Aman ne halin varsa gör!

(Kadın sahneden çıkar, Cengiz de peşinden gider. Mecnun kısa bir süre orada durduktan sonra sahnenin önüne doğru gelir)

Mecnun – O gece sondu. Günlerdir zihnimi kurcalayan sorunun cevabı bulunmuştu. Meşum bahçede tek başıma dururken karanlık geceye doğan güneş gibi belirdi. Kimseye bir şey demeden çıktım evden. Leyla'yı teskin için uğraşmam anlamsızdı. Tümör bedeninizdeyken ilaç almak ne fayda eder. Derdi ben değilim ki dermanı ben olayım. Uzunca bir yoldu gittiğim eve dönerken. Sonra eve gidip uyudum. Evet, hiçbir şey düşünmeden bir bebek gibi uyudum. Ertesi gün kalkıp Cengiz'i aradım. "Konuşmalıyız" dedim, "Önemli bir şey var". Yoğunmuş işleri, bir şeyler geveledi. Israr ettim. "Muhakkak görüşmeliyiz. Hayat memat meselesi" dedim. İsteksiz, aşağılayıcı... aldırmadım. Sonunda ertesi gün, akşam üstü için sözleştik.

Cânı kim cânânı için sevse cânânın sever
Cânı için kim ki cânânın sever cânın sever

(Cengiz sahneye girer. Mecnun ona doğru gider)

Cengiz – Merhaba... geldim bakalım, neymiş bu kadar önemli olan?

Mecnun – Leyla

Cengiz – Leyla mı? Anlamadım, onunla alakalı bir mevzu mu var? Hayat memat meselesi dediğin şey bu muydu yani?

Mecnun – Hayat ve memat benim için Leyla iledir. Bu idi evet gelmenin sebebi. Leyla'nın aşkı ile açılan kapıdır seni getiren.

Cengiz – Lan ne zırvalıyorsun sen yahu ezik herif. Anlamalıydım zaten o salağa aşık olduğunu. Sinirlenmemi falan bekliyorsan boşa, umurumda bile değil fakat boşanmaya yanaşmıyor.

Mecnun – Biçare ahmak, Leyla'nın aşkı kendi elindeymiş gibi bana ikram ediyor. Umudumu gömeli çok oldu, artık tek isteğim onun yaşamasıdır.

Cengiz – Ahmak ahmak konuşuyorsun. Bunları dinleyecek vakti...

(Mecnun bir silah çıkarıp Cengiz'i vurur. Mecnun sahnenin önüne doğru gelir)

Mecnun – İşte her şey aynen böyle oldu. Var olan ne varsa anlattım size, ne eksik ne de fazla. Bundan sonra olanların bir önemi yok. Tahmin edersiniz üç aşağı, beş yukarı. Fısıltılar geliyor kulaklarıma “Katil!” diye. Saklamaya çalışmayın duyuyorum. Gerçi öyleyim yalan yok. Fakat bir açıklama yapmalıyım öyle ya... Gördüğünüz kadarı ile kifayet etmezsiniz asla. Anlatayım o halde dinleyin. Leyla'nın aşkı ile var olup öldüm sandım. Aşıklar ölmez imiş amma velakin. Derdim bana derman imiş anladım. Yıllar içinde; geçince aşkın sarhoşluğu, aşkıma Leyla gerekmez imiş bildim. Varlığı ile kifayet edip aleme aşkı ile bakmaya başladım. Kavuşmak ile yok olacak bir haldir bu ancak bilenler anlar. Oysa Leyla kavuşmuştu menzile. Yol yok etmez sizi menzile erişmek eder. Aşkınizi sizi var, menzilinizi yok eder. Cengiz var iken yok olacaktı Leyla. Gördünüz, duydunuz işte olanları. Buna izin veremezdim, anlayınız. Birbirinize “Adi bir katil” diye fısıldamayınız. Onlar, dışarıdakiler bilmez size anlattıklarımı. Fakat siz duydunuz kelimelerimi. Olanları gördünüz. Mecnun'un derdi menzile varmak değil yolda olmak. Leyla'sız ne yol kalırdı ne de aşkı ile mecnun olmak. Aşkı bana yeter, Leyla'ya ne gerek. O sağ olsun bana aşkı gerek. Zaman geçtikçe kötü anılarını unutacak Leyla. Ah beşeriyet... geçmişin kötü anılarını unuttur hep. Cengiz'le yaşadıkları güzel anıları hatırlayacak. Kötü anılar gelecek aklına belki belirsiz fakat önemsiz. Unuttur sobaya değen elini insan. Sobanın başında ısındığı anı hatırlar. Daha fazla anlatacağım bir şey yok. Dedim ya size, bundan sonrası önemsiz. Gelip dinlediniz sağ olunuz. Sözlerimde tek bir yalan yoktu inanınız.

Belâ-yı aşk u derd-i dûst terkin kılmazem zâhid
Ne muştâk-ı behişt em sen kimi ne tâlib-i hûrem

